

vragen en daarom wendde ze zich tot de Soepschildpad en zei: «Wat moest je nog meer leeren?»

«Wel, dan hadden we nog Mistorie, zooals we zeiden», hernam de Soepschildpad. «De ware naam was echter, naar ik meen, »Mysterie«, verdeeld in moederzeesche en algemeene, oude en nieuwe, benevens Zeerijkskunde.

En dan nog Gomelastiek. De Gomelastiekmeester was een oude sidderaal, die eens per week placht te komen. Bij hem kregen we veel op den kerfstok en 's winters ook schransles».

«Wat was dat?» zei Alice.

«Wel, dat kan ik je zelf niet laten zien», zei de Soepschildpad. »Ik ben nu te oud om te schransen. En de Griffioen heeft het nooit geleerd».

«Ik had daar geen tijd voor», zei de Griffioen, »want ik ging ook naar den leeraar in de klassieke talen, een oude kreeft».

«Naar *hem* ging *ik* nooit», zei de Soepschildpad met een zucht. «Hij was niet van onzen tijd en haatte vooruitgang. Hij gaf Latpijn en Strieps, naar men zei».

«Ja, ja, dat is zoo!» zuchtte de Griffioen op zijn beurt en beiden bedekten ze het gezicht met hun pooten.